

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Eene kennis van goed en kwaad te bezitten is van het grootste belang voor de vooruitgang welke God mogelijk heeft gemaakt voor Zijne kinderen om te volbrengen. Deze kennis kan het beste worden verkregen door daadwerkelijke ondervinding met de tegenstellingen van goed en het contrast daarvan voor oogen; daarom is de mensch op aarde geplaatst, onderworpen aan den invloed van goede en boose machten, eene kennis bezittende van de toestanden dewelke hem omgeven, en met het hem ingeboren hemelrecht om vrijelijk te kiezen.

JAMES E. TALMAGE.

No. 24.

15 December 1912.

17de Jaargang.

KERSTMIS-GEDACHTEN.

Door JOSEPH F. SMITH. President der Kerk.

Niettegenstaande er twijfel bestaat dat het Kerstfeest de geboortedag is van onzen Zaligmaker, was het evenwel eene wijze instelling van de vroegere Christenen om een tijd afzonderlijk te zetten waarop men den geboortedag van Christus zoude vieren.

Zoo te doen heeft het gevolg gehad om 's menschen gedachten meer bij Hem te bepalen, bij Zijne leeringen en Zijne werken. Wij vergeten zoo gauw den aard en den samenstel van het gebouw wat Hij optrok: en zelfs zijn er sommigen die zich aanmatigen te zeggen dat Zijne ideën onuitvoerbaar zijn. Er is gezegd geworden, dat de theoriën door Hem geleerd wel schoon zijn, maar onder de moderne toestanden zij niet in praktijk kunnen worden gebracht.

Er bestaat in onze dagen eene neiging om de menschen van weinig waarde te achten zoo ze niet rijk zijn aan aardse middelen en invloed; zoo ze niet in staat zijn om geschenken te geven aan vrienden en familieleden, en alleen zulke daden vinden hunnen weg naar couranten en verdere publiciteit. Maar Christus, het ideaal, het model, verklaarde van zichzelf: „De vossen hebben holen, de vogelen des Hemels hebben nesten, maar de

Zoon des menschen heeft niets waar hij zijn hoofd kan nederleggen.' En dat, waar Hij van 'wa a r d e' was vervuld, en in staat om alle invloed te beoefenen, want alleen door Hem worden wij zalig. Het was echter niet den invloed van weelde, noch de verkwistende gave van het goud, wat Hem rijk maakte, of wat Hem macht gaf. Het was den geest van Zijnen Vader; de weelde der innerlijke ziel.

Op hem, die niet een groot huis kan bouwen, noch over vaste interessen kan beschikken wordt in onze dagen laag neergezien, als op iemand van een klein beginsel, en van weinig waarde onder de menschen: maar met al Zijne soberheid was Christus rijk in het verleenen van hulp, want als de beproeving kwam en Zijne discipelen in hunnen angst tot Hem kwamen, roepende „Heere, helpt ons; wij vergaan” stond Hij op en bestrafte den wind en de zee, en „daar was eene groote stilte,” — om hem die zijne macht betwijfelden te overtuigen dat zelfs de wind en de zee Hem gehoorzaamden.

Men spuwde in zijn gelaat, en bespote Hem, en anderen wazen naar Hem met hunnen vinger; „en eenen kroon van doornen gevlochten hebbende zette men Hem dien op” en hunne knieën voor Hem gebogen hebbende, lasterde men Hem, zeggende „Weest gegroet gij Koning der Joden.” Zooals gezegd, men spuwde op hem, geestelde hem en ten laatste leidde men hem henen om gekruisigd te worden. Maar de voorspelling van den Zoon des menschen wordt thans vervuld, namelijk „Gij zult den Zoon des Menschen zien zitten aan de rechterhand der macht.” Geslachten lang heeft men reeds het gezegde van Hem erkend, namelijk, „Mij is gegeven alle macht in den hemel en op aarde”

Veel is er, om de zwakken en de nederigen die geestelijk sterk zijn, aan te moedigen, en op het zelfde oogenblik toch niets om hen die bezittingen hebben en geestelijk eveneens rijk zijn, te ontmoedigen.

Goed is het echter om Zijnen geboortedag te vieren, en het Kerstfeest te hebben om onze sterke aandacht te doen vestigen op den liefhebbenden aard van Christus karakter en leven. Het is de tijd dat elk tot zich in zou keeren, en een ieder met hem ten eigen voordeele strekkende gedachten zijne zegeningen zoude gaan tellen. Wij vergeten zoo spoedig de geneugten en het gemak ons geschonken, en tellen de moeiten en het verdriet, alsof deze dingen niet in evenredigheid tot elkander stonden. Echter zelfs in het leven van den nederigste van dit volk, — de Heiligen der Laatste Dagen, — bestaat de mogelijkheid, dat de zegeningen de moeiten meer dan twee maal overtreffen, en is het een goed ding de gewoonte te kweeken om uit te zien naar de zegeningen.

Zoo te doen bezit de eigenschap om ons rijk en tevreden te maken, en ons in staat te stellen te beseffen dat der rijkdommen niet altoos in uiterlijke dingen bestaan, maar meer in het hart en in de gevoelens.

Er zijn duizenden die evenals Christus arm zijn aan uiterlijke gemakken, maar rijk aan innerlijke weelde. Dezen gelijken op het Joodsche huisgezin als beschreven in het boek van Schott, Ivanhoe. Men zal zich herinneren dat deze Hebreeuwsch koopman door vlijt en vooruitgang, in een tijd dat de maatschappij overhoop lag, en het zaken doen onzeker was, en men vreesde te kopen en te verkoopen omdat het een tijd van revolutie was, — toch zich voordeelen wist te vergaderen. Toen het bekend werd dat de Jood zich schatten had verzameld, beroofde men hem, waardoor hij voor het vervolg zeer voorzichtig werd. Hij maakte den ingang van zijn huis in eene duistere laan, in een hut naast een stal. Groote hooischelven bevonden zich binnen in die hut; verder op was een nauwe passage met een man om den ingang te bewaken, maar achter die tweede deur, zie daar kwam de bezoeker in eene kamer, prachtig genoeg om de ontvangkamer te zijn van eenen koning of eenen prins, — eene kamer, rijk versierd met al de prachtigste meubelen uit het Oosten; zacht beneden voor de voeten, en schitterend voor het oog van boven.

En zoo zijn er vele menschen, arm van buiten schijnende naar de goederen dezer wereld, maar wier innerlijke ziel van binnen warmer is dan de paleizen van prinsen; schitterend van schoone gedachten, warm door liefde, stralend van vriendschap en medelijden, wier dagen gewijd zijn aan goede daden, en wier levens overvloeien van hulpvaardigheid. Gelijk Christus, „in wien alle schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn;” — zijn zij de gekroonde koningen uit en van het betere leven; schoon uiterlijk Hem gelijkende, zijn ze eveneens van binnen de pelgrims der liefde.

Gedurende dezen tijd van „heilige dagen” zijn d i t de zielen die de zegeningen ontvangen en geneugten verkrijgen, alsmede hun volle aandeel in de glorie van het leven wat te komen staat. Ik geloof dat naar verhouding onder geen enkele groep van menschen, van dit soort er zóvélen worden gevonden als onder de Heiligen der Laatste dagen. Wàar is het, dat onder ons evengoed die andere klasse bestaat die van buiten rijk is, en van binnen zeer arm, en bovendien is er nog een derde soort, die van buiten en innerlijk beiden, — arm zijn. Iedere klasse nu kan op hare beurt voordeel doen met den geest van het Kerstfeest, en door goede daden en gezegende offerande zoeken naar de gift van die innerlijke weelde, die gevonden kan worden in een ernstig over-

wegen van het karakter en het Evangelie van Jezus Christus, en zich verheugen in de leerstellingen van Hem. Laat ons tot dat einde de onderwijzing van Paulus volgen waar hij er ons op wijst om aan te doen den helm der zaligheid, het schild des geloofs, en boven alles dat wij die liefde tot de onze zouden maken, die het begin is der volmaaktheid. Benevens dat de vrede Gods in onze harten zoude wonen, wel elkander vermanende en leerende waar noodig, maar dit zoude alles met nederigheid en eenvoud geschieden. „En,” — zoo besluit Paulus zijne raadgeving, „wat gij doet, doe het alles in den naam des Heeren.”

Impr. Era.

DRIE-EN-TWINTIG DECEMBER

Zoo ge geliefd oud Holland voor een paar maanden zoudt kunnen verlaten, en de groote oceaan zoudt kunnen kruisen om het land dàar in oogenschouw te nemen, dan dan zou, — zoo ge belang mocht stellen in de geschiedenis van Amerika, — een der eerste plaatsen die ge met een bezoek zoudt vereeren, ongetwijfeld de staten zijn van Nieuw Engeland. Deze staten zouden voor u als Hollander van bepaald belang wezen, omreden het was tot die koude en onherbergzame streken dat de pelgrimvaders kwamen, nadat ze voor een zeker aantal jaren in uw land beschutting hadden gevonden.

Na landing in de bekende oude haven van Boston, uwe reis voortzettende naar het noorden en het westen, over een atstand een weinig verder dan van Rotterdam naar Keulen, zoudt ge waarschijnlijk een klein stadje bereiken, en op het aangebrachte bord aan het kleine station, het eene woord, „Royalton” lezen. Het land in den omtrek zou op u geen zeer gunstigen indruk maken. Vergeleken met uwe eigene groene weide en drukke steden, zou het u naakt, zwart, stil en onherbergzaam toeschijnen, maar omreden de historische belangrijkheid van de omgeving, zoudt ge allicht besluiten een dag te blijven om eene wandeling te maken over de heuvelen in den omtrek. De slechts weinig bevolkte dorpen doorgaande zoudt ge komen aan eene plek, dewelke op eens uwe belangstelling gaande zou maken. Op een van de lage, hellende heuvelen. zou u een marmeren monument, prachtig gepolijst en afgewerkt, waar het zijn top hemelwaarts verheft, — als een sterk contrast met de omgeving in het oog springen. Dicht bij dit monument zoudt ge een prachtig ontworpen, schoon eenvoudig, modern huis zien opgetrokken. „Wat beteekent dit alles”, vraag ge zelve als bij instinct af, en dan, falende om u zelf een antwoord te geven, zijt ge gedwongen

om naar binnen te gaan, en te vragen wat dit monument hier zoo ver van alle betere omgeving, — beteekent.

De heer, op uw kloppen antwoord gevende, ontvangt u zeer vriendelijk en stelt u voor de boerderij te laten zien, (het monument staat op het erf van eene boerderij) daarna zal hij u uitnoodigen om binnen te komen in de groote aangenaam ingerichte huiskamer, u zelf neder te zetten in een van de groote gemakkelijke leuningstoelen voor het open gezellige vuur, om een weinig uit te rusten. Vermoedelijk zou hij u onder andere dingen vertellen, dat dit de plek is waar Joseph Smith, de groote profeet van deze laatste dagen geboren was. Het dak dat bescherming bood aan de dagen van zijn prille jeugd, bedekt dezelfde plek die wij thans in bezit hebben genomen, en de familiehaard, waar een edele en liefhebbende moeder de teentjes van haar kleine warmde, stond op dezelfde plaats waar nu deze moderne vuurplaat is gebouwd. De akkers waarover wij tezamen gegaan zijn, zijn dezelfde waarvan de vader van dezen knaap Joseph, een bestaan trachtte te verkrijgen, en om zich daarvan te verzekeren had hij werk wat moeilijk genoeg viel, omreden de grond is hier rotsachtig, en de jaargetijden maar kort. Het monument is verrezen ter nagedachtenis van den profeet, en het doel er van is dat zijn naam dusdanig zoude worden vereeuwigd. Vermoedelijk weet ge wel iets aangaande zijne historie?"

Hier zoudt ge dan waarschijnlijk een toestemmend antwoord geven, althans dat ge wel eens iets van hen had gehoord, want waar in heel de wereld van daag, ten minste onder de beschaafde menschen, is de naam van Joseph Smith niet gehoord, hetzij dan ten goede dan wel ten kwade? Volkomen onbekend te zijn met dezen man staat thans gelijk met zich zelve te brandmerken als geen voldoende opvoeding te hebben gehad. Maar de heer, wiens gastvrijheid ge op dit oogenblik geniet zou vermoedelijk vervolgen, „Joseph Smith werd in deze kleine stad Sharon geboren op den 23sten December 1805. Gedurende de dagen van zijne jeugd was er heel wat godsdienstige opwindung in de nabuurschap waar hij leefde. Joseph werd geleid om aangaande deze zaken te bidden, omreden hij dienaangaande zekere dingen in de Schriften had gelezen, naar aanleiding zijner moeilijkheden om gewaar te worden welke der secten de rechte was. Dat was toen hij veertien jaar oud was, als wanneer hij met zijne ouders deze plek verlatende, naar New-York ging.

In antwoord op zijn gebed zag hij den Vader en den Zoon, en later stond hij in tegenwoordigheid, en sprak hij met engelen. Een van deze engelen, — diegene die hem de platen van het Boek van Mormon openbaarde en overgaf, — vertelde

hem dat hij een dienstknecht des Heeren zoude worden; dat er een groot werk voor hem te doen was; dat hij betrokken zou worden in de oprichting van het werk des Heeren op aarde, voorbereidende de komst van den Verlosser, en dat zijnen naam bekend zoude worden onder alle volkeren, geslachten, talen en natiën, en dat van hem onder al de volkeren goed en kwaad zoude worden gesproken."

"En ik veronderstel", — zoo zou uw antwoord luiden, — „dat gij Mormonen op die wijze deze profetie in vervulling helpt komen."

"Ja," — zal uw gastheer antwoorden, — „diegene van ons die hun leven als eene kerk en gemeenschap, aan zijn leven en bediening verschuldigd zijn, die verdreven en ook voorspoedig zijn geweest, en zich thans gelukkig gevoelen omreden het geloof tot ons door hem geopenbaard, — gevoelen dat wij alle passende krachten in 't werk zouden stellen om dat gedeelte van de profetie des engels te vervullen waarin gezegd wordt dat zijn naam bekend zoude zijn voor goed; — aan de wereld het andere gedeelte, om namelijk zijnen naam voor kwaad bekend te maken, — overlappende, zijnen naam als slecht wereldkundig te maken, zodoende de geheele profetie vervullende. Wij gevoelen, dat het allerweinigste wat wij kunnen doen is, om aanspraak te doen gelden op de plaats waar hij geboren is, en deze plaats aan te duiden door een passend gedenkteeken. Ons volk is bijna 500,000 in aantal. Nimmer zult ge één Mormoon hebben ontmoet, die zijn geloof en godsdienst leeft, die zelfs het kleinste gedeelte van twijfel in zijne ziel heeft aangaande zijne zaligheid. Meer dan één en een kwart millioen bekeerlingen zijn er gemaakt tot het geloof wat Joseph Smith heeft geopenbaard, en wij denken dat elk man van van wie zulk eene getuigenis kan worden gegeven als wij van hem afleggen, er aanspraak op heeft dat zijne nagedachtenis zal worden geëerd door zijn volk voor wie hij leefde en stierf."

"Ik heb gehoord", — zoo zult ge zeggen, — „dat jelui Mormonen beweren dat Joseph Smith van God een profet was omreden dat God hem met eigen stem riep, evenals Mozes, om namelijk eene belangrijke zending te vervullen tot het mensdóm. Ik begrijp dat hij sommige opmerkenswaardige profetiën maakte, en enkele wonderen verrichtte, welke door de sterkste soort van bewijzen kunnen worden vastgesteld, en dat dezen zooals u beweert zijne Goddelijke roeping bewijzen. Maar de man zelve, enkel als mensch beschouwd, wat was hij?"

De waard vervolgt, „Hij was een bijzonder mensch in elk opzicht, Lichamelijk bezat hij de grootst mogelijke schoonheid en het stigtst voorkomen, denkbaar. Hij was juist zes voet hoog, wanneer

hij op bloote voeten stond. Zijne overige lichaamsverhoudingen waren daarmede volkomen in harmonie. Op zijn geheel ontwikkelde leeftijd woog hij 200 pond. Zijne oogen waren blauw en teeder; zijn haar was bruin, vol en lokkig; hij droeg geen baard, en zijn gelaatstint was zóó doorschijnend, dat het opvallend was; zijn ongerimpeld gelaat was nimmer bewolkt, terwijl zijn gelaat door de natuur bijna geheel zonder haar was. Zijn gang was rechtop en met gratie. Hij liep daarheen met een air van waardigheid en macht, die door vreemdelingen dikwijls koninklijk werd genoemd. Hij was vol van lichamelijke energie en moed. Zonder blijkbare inspanning kon hij verbazende bewijzen van kracht en vlugheid afleggen, en zonder eenige zichtbare vrees ontmoette hij elk lichamenlijk gevaar, en trad het glimlachend tegen. Van af de dagen zijner jeugd was hij een atleet, en zelfs nog in de jaren van zijn mannelijken leeftijd, tot zelfs op het oogeblik dat zijne faam haar hoogtepunt had bereikt, hield hij ervan om te worstelen of te springen met eenen vriend.

Geestelijk?! — hoe zal ik hem dan beschrijven. — Hij was zóó groot, en hij groeide zóó snel in intellectueele trekken, dat hij geen twee dagen dezelfde was. Evenals hij de zeldzaamste lichamelijke schoonheid en gratie bezat, dewelke hem ver boven zijne vrienden en metgezellen uit deed munten, eveneens bezat hij eene geestelijke sterkte en wijsheid die hem niet alleen boven elkeen van zijne dagen verhief, maar die hem deed kenmerken als levende in eenen tijd zijn geslacht verre vooruit.

In zijnen omgang met zijne medewerkers was hij altoos kiesch, zorgvuldig en waar. Steeds was hij gewillig om zijn deel te dragen in iedere aangelegenheid wanneer lijden of tegenstand het deel was van zijne vrienden. Voor kinderen was hij mild, en meestal won hij hun liefde. Van iemand die hem als kind reeds kende is het volgende verhaaltje. Nadat beschreven is geworden de moeilijkheden der reis die hij te maken had met het gezelschap waaronder de profeet was, — gaat hij voort: „Toen eens het kamp toebereidselen maakte om op te breken zat ik moede en eenzaam ter zijde van den weg. De profeet was de meest bezige man in het kamp, en toch toen hij mij zag keerde hij zich af van de haast van al het andere werk wat hij te doen had, om tot mij, een kind, een woord van troost te zeggen. Zijn hand op mijn hoofd leggende zeide hij, „Is er geen plaats voor je mijn jongen?“ Zoo niet, dan moeten wij plaats maken.” Deze omstandigheden maakte een indruk op mijn gemoed wat een lange reeks van jaren en de zorgen van rijper leeftijd niet heeft kunnen wegnemen.

Joseph zocht altijd de bedroefden en ellendigen te helpen. Een kreet van smart bereikte onmiddellijk zijn oor, en onveran-

derlijk hielp hij steeds met daadwerkelijke handelingen. Nimmer had hij eenige moeilijkheid met menschen wanneer hij hen voor de tweede maal ontmoette, en zij slechts eens naar hem hadden geluisterd. De groote mannen der natie waarmede hij in contact kwam gevoelden de kracht van zijn machtigen geest. Als wijsgeer en staatsman was hij huns gelijke. Meer dan huns gelijke was hij, omreden hij wist niet alleen het verleden en leefde in het tegenwoordige, maar hij zag ook in de toekomst. In 't kort alzoo, hij bezat de meest excellente geestelijke en andere gaven. Hij was vervuld met geloof, eerbied en hoop. Werkzaam was hij en volhardend; eerbaar en oprecht, benevens sprak hij steeds de volle waarheid. Hij was getrouw aan God en aan zijne medemenschen. Hij was rein van hart; hij zag God en eerde Hem. Hij had de kinderen van zijnen Vader lief en diende hen. De waarheid had hij lief, en voor de waarheid stierf hij een marteldood, en verzegelde zijne getuigenis met zijn bloed.

Dit zijn de ideën die de gevoelens uitdrukken van iedere ware Heilige der Laatste Dagen aangaande den man die door God geëerd werd als Zijnen profeet in deze bedeeeling."

Als ge opstaat van uw luisteren naar het inleidend verhaal en de sterke getuigenis van deze goede man, die u de vriendelijkheid heeft bewezen de „Smith's boerderij' te toonen, dan ziet ge onwillekeurig nogmaals naar de reusachtige piek van het standbeeld, zijn punt hemelwaarts wijzende, en zegt, „Zeker, een man die stierf en bij zijn leven zulke wonderbare dingen deed, en die zulk een reusachtigen invloed ten goede uitoefende over de gemoederen van anderen, kon niet anders zijn dan een goed man. Maar waar moet ik hem plaatsen? Wat kan ik van hem zeggen?" En in tonen van eerbied en liefde, zou uw gids vermoedelijk zeggen, „Ik kan u niet helpen het raadsel op te lossen, omreden de woorden van een geloover kunnen een ongeloovige niet overtuigen. Daar is slechts ééne macht om de waarheid voor u aan het licht te doen komen, en dat is om door nederig gebed te zoeken naar de stem van den Heiligen Geest. Zoo zekerlijk als iemand bidden wil in geloof en eenvoud, zoo zekerlijk zal ook het antwoord komen. Dit antwoord is het antwoord van Jezus Christus, en eveneens is het de getuigenis van Zijnen dienstknecht Joseph Smith.'

En als ge uwen weg terug gaat van de plek, en wandelt langs den heuvel, dan neemt dat gevoel van heiligheid wat u vervulde toen ge daar in de eenvoudige woning terneder zat, of toen ge ter zijde van het monument stond, u nog steeds in beslag, en de woorden, „Zóó zekerlijk als iemand bidden wil in geloof en eenvoud, zóó zekerlijk zal ook het antwoord komen", klinken nog steeds in uwe ooren.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

HET LAATSTE NUMMER VAN 1912.

Het artikel wat steeds voorkomt op de eerste bladzijde van de tweede helft van de Ster, noemen we altoos het redactieartikel. Dat wil zeggen dat dit artikel steeds geschreven wordt door de redactie zelve. Hebben we waarergens in een of ander tijdschrift iets gelezen wat ons schoon scheen, en voor de lezers van de Ster geschikt, dan hebben we dat, of vertaald, of, wanneer het in het Hollandsch geschreven was, menigmaal in ons tijdschrift opgenomen, maar enkele uitzonderingen daargelaten, was het artikel op, wat wij noemen, bladzijde 9, steeds van de hand van een der vaste medewerkers.

En nu is het het laatste nummer voor dit jaar. Een groot gedeelte van dit nummer is gewijd aan het aanstaande kerstfeest, zoodat we het goed oordeelden om in dit redactieartikel nu eens niet meer van het kerstfeest te spreken, maar een ander onderwerp, eveneens urgent, op het appél te brengen.

Het jaar is nu bijna om, en toen wij voor enkele jaren terug eens op Oudejaarsavond ons in een kerkgebouw bevonden, toen vertelde de predikant daar, dat men op dien Oudejaarsdag veelal eene stilte waar kon nemen in de verschillende huishoudingen. Een ieder, — zoo zeide zijn Eerwaarde, keert dan tot zichzelf in, en bedenkt zijnen levensloop van het afgelopen jaar. Een ieder vraagt zichzelf af: is er in het afgelopen voor mij ook stof tot dankbaarheid geweest, of is dat niet het geval. Nu gelooven wij wel te kunnen zeggen dat over het geheel genomen de lezers van de Ster inderdaad kunnen getuigen dat zij stof tot dankbaarheid hebben, wanneer door hen teruggeblikt wordt op de vele zegeningen ontvangen. Wij hebben er dit jaar heel wat nieuwe intekenaren bij gekregen. en de meesten van die, zijn menschen die eveneens in den loop van dit jaar het Evangelie hebben aangenomen. Deze menschen hebben een groote reden tot dankbaarheid, want in heel hun leven is nimmer eene gebeurtenis verschenen die voor hen van grooter gewicht, en van voordeelijker strekking is geweest. Deze broeders en zusters zijn dit jaar die parel rijker geworden, die hen, wanneer ze dezelve gebruiken op de voorgeschreven wijze, van jaar tot jaar, neen van dag tot dag,

meer genot en vreugde zal schenken. Geen kostelijk geschenk van goud noch edelgesteente kon voor hen zóóveel waarde hebben gehad dan die gave. En al hadden ze God nergens anders voor te danken dan enkel voor het licht wat hen dit jaar voor 't eerst heeft omschenen, dan nog diende hun dankbaarheid zóó groot te zijn, dat ze schier geene grenzen kende.

Nu heeft onze dankbaarheid in de oogen van God alleen dan waarde, wanneer ze door daden wordt getoond. Het punt, of God anders niet kan zien dat wij dankbaar zijn, kan hier gevoegelijk buiten beschouwing blijven, maar dat Hij daden als toonbeeld van onze dankbaarheid verlangd is zeker, en geen een van onze lezers zal zeggen, dat wij hier geen gelijk in hebben. We hebben nu wel alleen diegene aangehaald, die pas tot het Evangelie zijn gekomen, en daarom eene reden tot dankbaarheid dienden te hebben, maar die zijn het niet alleen. Een ieder dient dankbaar te zijn voor het feit, dat hij in het Evangelie is staande gebleven gedurende den afgeloopen tijd, want hunne vreugde is veel grooter dan die van hen welke afvallig zijn geworden, en met het Evangelie van God, als hen gepredikt door Gods dienstknechten, hebben gebroken. Zoo we hieraan twijfelen, zouden we den raad willen geven dat maar eens te vragen aan een of ander van onze kennissen die niet meer zoo standvastig zijn als ze wel zouden dienen te wezen, en ook geweest zijn. Zoo deze menschen eerlijk met de waarheid voor den dag willen komen, zullen ze allen eenparig bekennen, dat hunne vreugde en hun geluk grooter was, toen ze nog een getrouw lid van de kerk waren en hunne verplichtingen nakwamen, dan nu, nu ze daarmede hebben opgehouden.

Als we zoo door gaan, vreezen we echter dat ons artikel te lang wordt, want wij willen nu eigenlijk een praatje houden over een zeker deel van die dankbaarheid, of beter gezegd, over een gedeelte van de wijze waarop wij die dankbaarheid hebben te toonen. Die dankbaarheid nu moet uitkomen in het doen van recht en gerechtigheid. In het betoonen van liefde aan onze medemenschen in het algemeen, en aan onze broeders en zusters in het bijzonder. Die dankbaarheid kortom moet uitkomen in het volbrengen van al onze verplichtingen. Een van die verplichtingen nu is, dat wij, — ja, waarde lezer, — u mag het wel wat sterk uitgedrukt vinden, maar toch is het waar, en ook wel eens goed dat het gezegd wordt, — welnu, een van die verplichtingen is dat wij onze schulden betalen. Wat een aanloop niet waar, om iets zoo eenvoudigs te zeggen. Nu we zouden dan ook anders niet zoo'n aanloop gebruiken, was het niet dat we nu ook meteen de schulden op het oog hebben die velen van onze inteekenaren

aan den uitgever van de Ster hebben. En we zouden gaarne willen zien, dat die schuld waar mogelijk, nog vóór 1913 gedelgd werd.

Niet om het geld alleen, (ook wel een beetje, laten wij maar eerlijk zijn, want dat is ook een gebod van het Evangelie) maar ook vooral omdat daarmede de gelegenheid wordt geboden aan onze lezers om te betuigen dat ze het belangelooze werk der redactie op prijs stellen. f1.80 per jaar is toch maar een klein beetje, wat met wat goede wil heel wel te betalen is, en voor onze Amerikaansche abbonnés is één dollar toch werkelijk ook geen reuzensom, en toch zijn er nog zooveel die hun dollar, of hun een gulden tachtig nog lang niet hebben aangezuiverd. Het geld waarde broeders en zusters wat u betaald, wordt enkel gebruikt om den drukker te betalen en de portkosten, en als wij, als het einde van het jaar er is, aan de ingekomen gelden genoeg hadden om alle schulden die wij voor u hebben moeten maken te betalen, dan zouden we hcelemaal niet een artikel als dit schrijven, maar helaas, niettegenstaande al het werk wat wij op het hoofdkantoor verrichten, wat geheel vrijwillig en zonder één cent betaling wordt gedaan, niettegenstaande dat komen wij nog jaarlijks geld te kort om het druk- en verzendloon van ons tijdschriftje te bekostigen. En dat behoeft niet, wanneer ieder zijn schuld betaald.

We zullen nu eindigen. In de eerste plaats omdat we anders veel te veel plaats wegnemen van de ruimte die voor zooveel beter gebruikt kon worden, en „last not least” omdat het een heel vervelend werk is, anderen op den zak te kloppen, al gaat het ook voor nõg zoo'n rechtvaardig doel. Laten wij dus besluiten met het algemeen bekende gezang, wat in zooveel kerken op Oudejaarsavond gezongen wordt, maar waarvan we den tekst echter een weinig hebben gewijzigd, en hopen we dat dit voldoende mag zijn om de dollars en eengulden-tachtigs nog vóór Nieuwjaar met stroomen te zien vloeien:

Uren, dagen, maanden, jaren,
Vliegen als een schaduw heen,
En we vinden, waar w'ook staren,
Steeds nog schuld; - waar moet dat heen?!

In het jaar wat w' in gaan treden,
Mag geen zwarte vlek meer staan.
Hoe het was ook in 't verleden,
Zuiv'ren wij het nu nog aan.

EEN EENZAAM KERSTFEEST.

„Van daag ga je niet werken is het wel?” — vroeg het Iets.

„Waarom niet?” — gaf de Ouderling ten antwoord.

„Is 't vandaag dan geen Kerstfeest? Het volk viert toch feest van daag.”

„En wat verstaat u dan onder feestvieren?”

„Wel, — niet werken, iets anders doen. De menschen blijven vandaag thuis, en doen zich te goed aan goede maaltijden en . . .”

„Maar, ik ben niet thuis, en kan ook niet naar huis gaan; ik kan niet een vette maaltijd genieten, omreden ik heb heelemaal niets te eten; ik ben een zendeling, en mijn werk is het Evangelie te prediken, Zondags en Maandags, feestdagen en gewone dagen, — wat anders kan ik nog doen?”

Hij streek met de hand over z'n oogen en slikte de brok in z'n keel weg. Voort ging hij zijn koffer te pakken met boeken en tractaten; toen zette hij z'n hoed op, knoopte z'n jas dicht, en ging er op uit.

„En nou blijf jij achter,” zei hij tot het Iets, hetwelk een gesprek met hem had gehouden, hem trachtende te verleiden om thuis te blijven dien dag, omdat het Kerstmis was.

De Ouderling was alleen; zijn medewerker was nog niet aangekomen. Ook gevoelde hij zich eenzaam. De reden hiervan was misschien, dat behalve dat hij alleen was, hij nog een jonge man was, — niet veel meer dan een knaap; bovendien was hij nog slechts enkele maanden uit in het veld, en dan nogmaals, — het was Kerstdag.

't Was niet heel koud dien dag; de lucht was klaar, de zon scheen warm. De weg was goed verhard, zoodat dit de wandeling veraangenaamde. Toen de Ouderling het laatste huis achter zich had gelaten van de stad waar hij dien nacht onderkomen had gezocht, strekte zich voor hem uit een ononderbroken weg, leidende naar den top van eenen heuvel, op een afstand. Niet een enkel huis was over geheel den afstand in 't zicht. Voortlopende, hield hij zijn gemoed niet langer in bedwang. Hij schreide zich goed uit, droogde daarna zijn tranen, en lachte in zichzelf.

„Moeders jongetje is van huis weg,” zei hij; niet tot het Iets, want dat was zooals geboden, — achtergebleven. „Maar, ik moet voortmaken — iets doen, zelfs al waren er vandaag ook twintig Kerstfeesten tot één geworden.” Hij herinnerde zich den raad dien hem gegeven was alvorens hij huis had verlaten. „Werk, werk, WERK! zal de ellendigste toestand van eenzaamheid en heimwee opheffen'. Menigmaal van te voren had hij dezen raad

reeds met voldoening gevende resultaten in toepassing gebracht, maar hier nu was de proef het hoogst.

De top van den heuvel was bereikt. Hier bevond zich een huis met schuren terzijde, welke hem herinnerden aan zijn vroeger tehuis, alvorens hij naar de stad was gaan wonen. Zelfs de rangschikking van boomgaard en stallen was precies als hetgene wat hij had gekend, maar, — hier moest hij niet aan denken. Hij liep wat vlugger op.

Hij zou zich maar eens wat Schriftuurplaatsen eigen maken. „Tenzij iemand wederom geboren is uit water en geest, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan. Tenzij iemand wederom geboren...” zoo repeteerde hij, zich zelf overhoorende, nu en dan een oog slaande in het boek.

Het eerste huis waar hij aankwam probeerde hij uit alle macht een Boek van Mormon te verkoopen. Men behandelde hem zóó koud, dat hij de brok in z'n keel opnieuw naar binnen moest slikken. Bij het tweede huis staarde een groep kleine kinderen hem aan met verbaasde blikken. Men was te arm om boeken te koopen, maar een paar tractaten werden gaarne aangenomen. De derde deur, een arm, klein, in staat van verval verkeerend zaakje, werd bewaakt door een kwaadaardigen hond, wiens tanden de Ouderling ternauwernood ontkwam. Bij zijn volgende halte had hij een heerlijk evangeliegesprek, en vanaf dat oogenblik was zijne eenzaamheid gegaan, — de regel werkte dus prachtig.

Middag kwam, maar de Ouderling kreeg geen maaltijd. Hij zag en hoorde en rook heel wat voorbereidselen om goede dingen te eten, maar om zijn andere zinnen te voldoen werd hem de gelegenheid niet gegeven. Hoe ook echter, hij liep voort, zingende en Schriftuurplaatsen herhalende; hij vocht een galanten strijd.

Ongeveer op het midden van den achtermiddag kwam de Ouderling aan een groot wit huis, een weinig van den weg af, en prachtig gelegen, met lanen en parken in 't front; het tehuis van een rijk man. Alles was stil rondom de plaats.

„Het Evangelie is zoowel voor de rijken als voor de armen”; — zei de Ouderling. „Rijk in den zak, is somtijds arm naar de ziel; ik zal er in gaan.”

Hij klopte aan de deur. „Kom in, kom in” riep iemand van binnen. De Ouderling ging door een groote zaal naar eene kamer, alwaar een oud man bij het hoogopvlammende vuur zat.

„Wat is er?” — informeerde de man, als hij opzag.

„Ik wensch u een gelukkig Kerstfeest,” antwoorde de Ouderling.

„Goed; wat meer?”

„Ik ben een Ouderling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, beter bekend als Mormonen.”

De man hield op met rooken, en zag met verbaasdheid op naar zijn jongen bezoeker. „Wel zoo, — zoo, zoo, zijt gij, — maar, — zet u neder”.

De Ouderling zette z'n hoed op een stoel, zijn parapluie er naast, en legde zijn tasch op den grond.

„Zoo, zoo, en zijt gij een Mormoon?”

„Jawel meneer.”

„En, — wat zijt gij bezig hier te doen?” Waarom zijt ge niet thuis gebleven, kalkoen te eten, en pudding enz. Weet ge niet dat het Kerstfeest is?”

„Ja meneer, dat weet ik natuurlijk wel, maar in ben op zending om het Evangelie te prediken.”

„En denkt u dan, dat ik zóó zeer noodig heb om gepredikt te worden dat u die heele weg daarvoor van Utah uit naar hier moest komen, en bovendien nog uw Kerstmaaltijd verliezen om tot mij te prediken?”

„Ja, meneer,” antwoordde de Ouderling met een moed die hem zelve verbaasde, „dat geloof ik juist?”

„Wel zoo. — maar trek uw jas uit, en neem een stoel bij het vuur. Ik ben alleen vandaag, mijn bedienden zijn allen uitgegaan om feest te vieren, — en ik ben alleen.”

„En eenzaam!” voegde de Ouderling er aan toe.

„Ja, dat raadt u juist, ik ben eenzaam.”

„Welnu, dat ben ik ook, of beter gezegd ik was het, vroeger op den dag.” Nu heb ik alleen honger.”

„Nog geen middageten gehad?”

„Van daag niet.

„En dat van daag, op Kerstfeest?” Kunt ge u zelf helpen, mijn been is ziek, ik word oud. Er is genoeg in de kast.”

„Dank u zeer, maar er is geen haast. Laat ik mij eerst maar wat warmen.”

„Otschoon de Ouderling niet zoo koud was als dat hij honger had, had hij toch tijd noodig om zich met deze onverwachte herbergzaamheid eerst wat vertrouwd te maken. Hij schoof zijn stoel wat dichter bij het aangename vuur. Op de tafel, waarbij de oude man zat, was een flesch, pijpen, tabak, boeken en couranten.

„Als u een Mormoon bent, dan weet ik, dat u rookt noch drinkt, zoodat ik u niets van dat alles aan zal bieden. Ik verwacht binnen enkele oogenblikken een van mijn bedienden thuis, en dan zullen we eerst wat eten.”

„Dank u. U schijnt iets te weten aangaande de Mormonen.”

„Dat is ook zoo. Ik ben iemand van de Groote Armee, en verleden zomer ben ik in Salt-Lake-City gekampeerd geweest. Ik ging daarheen met heel vreemde ideën, maar in al mijn leven ben ik nimmer zoo goed behandeld geworden als daar. Ik zal het nooit vergeten. Ik heb ook heel wat van het Mormonisme gehoord.”

„Is het waar? Wel, dat interesseert mij.”

„Ja, ik zal u dienaangaande vertellen. Ge weet, daar was toen een heele menigte van onze oude soldaten aanwezig, en de hotels konden ons niet allemaal herbergen. Ik hield verblijft bij eene Mormoonsche familie, en die behandelden mij alsof ik een van hun naaste en dierste verwanten was, gekomen om hun een

bezoek te brengen. En toen ik gereed stond om te vertrekken wilden ze niet één cent van mij aannemen. Neen; ze zeiden dat als ik eene aangename herinnering met mij wilde dragen aangaande de Mormonen, en ik op mijne beurt iedere Mormoonsche Ouderling die aan mijne deur mocht kloppen in wou nemen en van voedsel voorzien, ze zich rijkelijk betaald zouden achten. Dat is wat zij zeiden, — en ik zal het mij herinneren, en om u de waarheid te zeggen, ik zat daar juist over na te denken toen u aan mijne deur klopte.'

De oogen van den Ouderling stonden opnieuw vol tranen.

„Ja ik dacht nogmaals terug aan die Mormoonsche vrouw met dat aangename gelaat, en hare kinderen, — vijf, geloof ik. Ik geloof als ik wat langer gebleven was, de jongsten op mijne knie zouden zijn gekropen en mij grootvader zouden hebben genoemd. De man verklaarde het Mormonisme aan mij, en het klonk mij goed in de ooren, — ik heb gewenscht er meer van te kunnen hooren.'

„In wat gedeelte van de stad was u?'

„Dat zou ik u niet meer kunnen vertellen." Ik heb op het straatnummer niet gelet, maar hier, — ik heb de naam van de dame in mijn zakboek opgeschreven.'

De oude man haalde uit zijn zak een klein boekje, waaruit hij las: „Mrs Mary Jane Allenson, No. 722 East". — „Dat is mijne moeder!" riep trotsch de Ouderling.

Beiden verreezen van hunne zetels.

„Niet waar toch" — zei de oude man:

„Zeker, dat is mijne moeder.'

De oude soldaat boog zich over den Ouderling, plaatste zijne hand met kracht op zijn schouder, en zag hem diep in de oogen.

„Ja, ik kan het zien, nu, het is uw gelaat. Wel, ik zal — mijn jongen, duizendmaal welkom in mijn huis en bij alles wat ik heb. Maar nu — zit neer, en vertel mij alles omtrent u en de uwen.

EEN KRANKZINNIGE INDIAAN

Vervolg van bladz. 366.

Wat de Indiaan kan verdragen is buiten het voorstellingsvermogen van een gewoon mensch, en eveneens boven het begrip van alle rede. Zeer dikwijls vriezen beiden zoowel menschen als dieren dood in de koude winters, als wanneer somwijlen de thermometer 40 graden beneden nul aanwijst. Temperaturen als 20 en 10 graden beneden nul komen geregeld voor. De sneeuw ligt des winters steeds van twee tot vier voet dik. Strengte vorst, woestijnwinden, scherp en snijdend, ja, voor een gewoon mensch onuitstaanbare koude, schijnt in het geheel op den Indiaan geen invloed te hebben. Zelfs de allerverschrikkelijkste koude verduurt hij als ware het niets. s Winters beweert hij warm te zijn, en in den zomer maakt de hitte hem huiverig. Zeer dikwijls snijden zij hun haar wat ze atoons lang dragen juist midden in den winter af.

De hitte des zomers is anders juist zoo sterk als des winters

de koude. Honderd vier of vijf graden in de schaduw komt zeer dikwijls in de twee heetste zomermaanden voor. Het maakt echter in het geheel geen verschil. Regen, wind, warmte en koude, de Indiaan blijft toch gelijk, overal en altijd.

Denk echter niet dat hij door alle deze moeilijkheden gaat zonder te eten. Zijn broeder die zeer dicht bij hem woont in een goed en groot huis, brengt hem iederen dag zijn eten. De zinnelooze Indiaan verkiest zich niet te bewegen, zoodat het voedsel hem gebrach moet worden. Alleen dan wanneer het hem gebracht en vlak voor hem wordt gezet, dan pas eet hij. Zijn broeder schijnt de eenige te zijn tegen wien hij wil spreken. Niemand anders behoeft het te probeeren, hij geeft eenvoudig in het geheel geen antwoord.

Na alles echter, wat kan de reden zijn dat iemand zijn leven zoo weg gaat werpen als deze Indiaan doet?

In zijne jonge dagen moet hij doodelijk geweest zijn van een Indiaansch meisje. Zijne moeder echter wilde van een omgang niets weten; ze stelde alle moeite in het werk om haar jongen te bewegen het meisje te laten varen. Hij echter wilde dat niet. Ofschoon hij zijne moeder lief had wenschte hij toch geen afstand te doen van het meisje. De moeder bleef op haar stuk staan en wilde hare toestemming niet geven. Op zekeren dag hout bezig zijnde te kappen, was zijne moeder in zijne nabijheid bezig met het oprapen der spaanders. Nogmaals drong ze er op aan dat hij toch afstand zou doen van het meisje. En in een oogenblik van opwellenden toorn viel het hoofd van de moeder onder zijne bijl.

De groote daad van zijn leven was nu gedaan. Hij moest den grooten geest betalen voor wat hij had misdaan zooals de Indianen gelooven; voor de onvergeeflijke zonde door hem volbracht. Dit gebeurde in 1882, en van af dien tijd heeft hij altoos verblijf gehouden daar op die onherbergzame plek. Hij gelooft op deze wijze eenmaal vergeving te zullen verkrijgen voor de groote zonde door hem gepleegd.

O. M. CALDER.

INHOUD.

Kerstmis-Gedachten	Blz. 369	Een Eenzaam Kerstfeest	Blz. 380
Drie-en-twintig December	„ 372	Een krankzinnige Indiaan	„ 383
Het laatste nummer van 1912	„ 377		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.

Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der

Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,

Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.